

staa, at den Omstændighed, at man eksporterer 2 Mill. Tdr. Foderkorn, ikke volder Skade for nogen, naar man paalægger en Eksportafgift. Den Sagkundskab, som her udfoldes, bøjer jeg mig ikke for i Ærbødighed. Jeg mener, at det stik modsatte er Tilfældet: jeg er overbevist om, at Producenterne i de mindre og mellemstore Landbrug nok skal faa at vide, hvad det koster, hvis Eksporten af Foderkorn praktisk talt bliver fri, saa snart som Verdensmarkedets Pris er høj. De skal nok komme til at betale den forøgede Brødkornspris, som den højtærede Landbrugsminister foreslaar, med Rente og Renters Renter, og de skal nok faa et Produktionsaar, som ikke bliver gunstigt, alle Forhold tagne med i Betragtning.

Ud fra disse Betragtninger er det, vi netop altid fra vort Partis Side har sagt, at det ikke for os er det væsentligste, om Brødkornet koster 10 eller 5 Kr. mere eller mindre Tønden, men hvad det for os gælder om, er, at der er Sandsynlighed for, at den for os væsentlige Landbrugsproduktion kan foregaa under saa trygge Forhold som vel muligt. Her kaster man hele den dyriske Landbrugsproduktion i Danmark ud, støttende sig til den højtærede Landbrugsministers Livssyn, at det netop er de frie Forhold og den frie Omsætning, det gælder om at faa indført. Det er et afgjort Fejlgreb, der vil blive kostbart for det danske Landbrug. Det er ikke første Gang, at den højtærede Landbrugsminister er det dyrisk-producerende Landbrug en kostbar Mand. Han har gjort, hvad han kunde, for at de gode Virkninger af den Ordning, der blev truffet for indeværende Høstaar, Centralindkøbet af billigt Korn, der kunde komme det dyrisk-producerende Landbrug og derigennem det mindste og det mellemstore Landbrug til gode, kunde blive tilintetgjort. Han skaffede ganske vist Statskassen et Millionoverskud, men han forringede derved Produktionsvilkaarene for den Del af det danske Landbrug, som jeg meget gerne vilde bidrage mit allerbedste til at holde oppe. Den afgjorte Virkning af den foreslaaede Ordning med Hensyn til Kornhandelen i Danmark vil blive, at der, naar Høstaarets Regnskab gøres op, er en direkte Aarsindtægt for det kornsælgende Landbrug, en Indtægt, det er sikker paa, og som der maa regnes med i alle de Landbrug, der har Overskudsproduktion; men der bliver et betydeligt Minus for dem, der skæl købe 1—2—3 Gange mere Korn ind, end de kan aflevere af deres Vintersædavl til Statens Brødkornsbeholdning.

Jeg er ganske sikker paa, at Forholdene i saa Henseende er, som jeg har nævnt, og vil medføre de Virkninger. Jeg vil derfor saa indtrængende, jeg kan, personlig som paa mit Partis Vegne, henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han udelader Bestemmelsen, der gør, at Eksporten af Vaarkorn og Foderkorn fra Danmark praktisk vil foregaa frit.

Jeg vil gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister om, hvorledes § 8 skal forstaas. Den angaar Beregningen af den Eksportafgift, der skal erlægges. Den skal være 60 pCt. af Forskellen mellem Cifprisen paa Majs og Fobprisen paa Eksportbyg. Skal det forstaas paa den Maade, at Cifprisen er den Pris, man i Dag ved nyt Køb giver for Majs at levere i Københavns Havn? Eller skal det betyde den Pris, hvortil der i Øjeblikket ligger Majs ved Bolværk indkøbt paa et tidligere Tidspunkt? Det er et Spørgsmaal, som har en Del Betydning. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at hele dette System og denne Eksportafgiftsberegning i sine Virkninger er af en saadan Art, at den vil animere — jeg vil ikke sige alle gode Kræfter i vort Folk — til at faa Majsen i saa høj en Pris som vel muligt. Det vil faktisk forme sig paa den Maade, som jeg nævnte før ved Indkøbet, og de, der køber Korn og opbevarer det i legitim Købmandshandel, har den højtærede Landbrugsministers Ord for, at naar Prisen paa et givet Tidspunkt bliver høj for Byg, kan de mod at erlægge 60 pCt. af Forskellen faa Lov til at eksportere. Det er givet, at for hver Krone, Majsen i den mellemliggende Tid kan stige, sparer de hver Gang 60 Øre af Eksportafgiften. Det er en direkte Præmie for Stigning. Om de kan opnaa saadanne Resultater som af mig nu anført, skal jeg lade usagt; men alle Bestræbelser maa gaa i den Retning indenfor den Handelsstand, hvis Erhverv det er at tjene de flest mulige Penge ved Omsætningen, og hvor Korneksporten og Kornimporten i det væsentlige ligger paa de samme Hænder. Det er ikke helt umuligt, at man kunde tænke sig en Sammenslutning mellem Storkornhandlerne, som dominerer Kornhandelen, baade Eksporten og Importen. Det er ikke helt urimeligt at tænke sig, at Svikmøllen kunde komme til at gaa paa den Maade, at alle Kræfter sattes ind paa, at Majsen blev gjort saa dyr som muligt, for at Fortjenesten for Storkornhandlerne kunde blive saa høj som muligt. Mine Meningsfæller og jeg finder, at selve Systemet er en Begrundelse for, at man endelig ikke maa følge den højt-